

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979

נגד הנקבל, ד"ר באסם אלנבולסי (להלן הנקבל) הוגשה קובלנה שתוקנה מאוחר יותר, ושתוכנה מדבר בעד עצמו. בעקבות הגשת הקובלנה, מינה שר הבריאות ועדה כמצוות סעיף 47 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979 (להלן הפקודה).

הועדה החלה בשמיעת ראיות, בעיקרן ראיות מטעם הקובל.

בשלב מסוים סברו הצדדים, ובעקבותיהם גם הועדה, שהושג הסדר טעון בין הצדדים. עיקרי ההסדר לפי הבנת הקובל היו שהנקבל יודה באמור בקובלנה המתוקנת למעט היבטי הרשלנות שבה, ולאחר מכן יטול חלק בקורס מקצועי שיהיה בו, לפי המקווה, להעלות ולעדכן את כישוריו. הנחת הכל היתה שהוא יעבור את הקורס בהצלחה, ובמקרה כזה תמליץ הועדה על התלית רשיון הנקבל לארבעה וחצי חדשים.

הנקבל ובא-כוחו טוענים שהענישה המשמעתית שהיתה אמורה להיות מוטלת על הנקבל לאחר סיום הקורס לא הוסכמה, אלא הושארה לטעון לאחר גמר הקורס. לפי גירסה זו הארבעה וחצי חודשים הוסכמו כגג ענישה עליון.

כל אחד מהצדדים נשא בליבו את כוונתו שלו אודות ההסדר שהושג, ובינתיים הופסקו דיוני הועדה והנקבל החל להשתתף בקורס, אותו הוא סיים באופן חלקי בלבד. לא עלה בידו לקבל תעודת סיום של הקורס ככל שהדברים מתייחסים להיבט העיוני שבו.

בנסיבות אלו נתבקשו ונתקבלו דחיות כדי לאפשר לנקבל להשלים את החסר, ואולם לא היה בדחיות אלו כדי להשלים את החסר והמצב נותר כך שהנקבל לא סיים את הקורס והתקוה שתלו הצדדים בקורס נכזבה.

הצדדים, כמו גם הועדה, ניצבו בפני סיטואציה בלתי ברורה של הסדר שאין בו גמירות. בהסדר, על שתי גירסאותיו לא נאמר מה יהיה המצב אם הנקבל לא ימלא את התנאי של קבלת תעודת סיום של הקורס. הענין חזר לשולחנה של הועדה, ולאחר שהיא דחתה בקשה לחזור ולאשר דחיה לצורך השלמת הקורס, גלשו הדברים להמשך הדיון המשמעותי, מבלי שהראיות הושלמו, ומבלי שהושג הסדר. הצדדים טענו מה שטענו והועדה המליצה בפני השר על התלית רשיון הנקבל לארבע שנים.

דו"ח הועדה הועבר אלי נוכח האצלתן אלי של סמכויות השר בתחום הענישה המשמעתית. בחינת הענין על ידי העלתה את אי הבהירות בהיבטים שפורטו לעיל.

זימנתי לכן את בייכ הצדדים לשם שמיעת טענותיהם בנושא זה בלבד. שני הצדדים הסכימו שהפוזטוקול אינו משקף באופן מלא את חבנת הכל בשלב השני של הדיונים. באותו שלב היתה הסכמה בין הצדדים שהעודה תמשיך בדיונים מבלי להשלים את הראיות, ומבלי שהסדר הטעון הראשוני יחול (שהרי התנאי של גמר חקורס, שהיה תנאי מוקדם להסדר הענישה לא נתקיים).

הגיבוש הלא מלא של "הסדר לא הסדר" הותיר את כל אחד מהצדדים בחבנת נוגזת על טיבם וטבעו של ההסדר. על רקע זה טען כל אחד את טענותיו, זאת מבלי שהושלמו הראיות מצד אחד, וכשצל "ההסדר לא הסדר" מרתף בחלל הדיונים. כל זה יצר מצב של אי נוחות.

שאלתי את באי כח הצדדים אם יש טרצונם וביכולתם לבחון, על רקע המצב שנוצר, הסדר שיחזיר את החרשעה על כנה (היינו חודאה באמור בקובלנה למעט היבטי חרשלנות) מצד אחד, ושמעלה את תקופת ההתליה לעומת זו שעמדה בבסיס ההסדר הראשוני (ארבעה וחצי חדשים) מצד שני. לאחר ברור ביניהם הם הודיעוני שהם חגיעו להסכמה על תקופת התליה של שמונה וחצי חדשים.

בנסיבות שנוצרו, הסדר זה נמצא בתחום מתחם הסבירות, ואני מאמץ אותו.

ההוצאה היא שהקבל נמצא אשם בחתונות שאינה חולמת רופא שיניים (סעיף 45 (1) לפקודה), וכן בכך שהורשע בעבירה פלילית שלא לפי הפקודה (סעיף 45 (3) לפקודה), וכן בהפרת חוראות מהוראות חוק זכויות החולה, הכל בנסיבות כמוצא בקובלנה.

בשל כל אלו יותלה רשימו לשמונה חדשים ו-15 יום, החל מיום 1.6.2011.

ניתן היום 22.2.2011.

נשיא נבדיומוס) של ביהמ"ש המחוזי גירושלים